

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **V. M. G.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

za účasti osob
zúčastněných

- na řízení:
- I. **T. H. P.**, narozená „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
 - II. **nezletilý T. M. G.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupený zákonným zástupcem T. H. P.,
 - III. **nezletilý K. H. G.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupený zákonným zástupcem T. H. P.,
 - IV. **nezletilý T. D. G.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnam,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bytem „X“,
zastoupený zákonným zástupcem T. H. P.,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2020, č. j. CPR-26812-2/ČJ-2020-930310-V223,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 11. 2020, č. j. CPR-26812-2/ČJ-2020-930310-V223, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 142 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2020, č. j. CPR-26812-2/ČJ-2020-930310-V223, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, pracoviště Chomutov (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 12. 6. 2020, č. j. KRPU-10496-28/ČJ-2020-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k opuštění území České republiky nejpozději do šedesáti dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně zabýval odvolacími námitkami a v důsledku toho neodstranil zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že nebyl v daném případě náležitě zjištěn skutečný stav věci. Správní orgány dle žalobce posuzovaly pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Dále namítal, že správní orgány nedbaly toho, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkaly.
3. Žalobce trval na tom, že nelze přijmout argumentaci, že rozhodnutí o uložení povinnosti vycestovat je přiměřené právě proto, že v něm není oproti rozhodnutí o správním vyhoštění obsaženo opatření v podobě stanovení určité doby, po kterou nelze umožnit Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobci vstup na území EU. Argumentaci žalobce obsaženou v odvolání v tomto směru ponechal žalovaný zcela bez povšimnutí. Žalobce připouští, že povinnost vycestovat je pro něho přiměřenější než uložení správního vyhoštění, ovšem poukazuje na skutečnost, že se správní orgány nevypořádaly s jeho zásadním procesním návrhem na rozhodnutí ve věci, a to s návrhem na zastavení řízení. Až pokud by správní orgány řádně posoudily a odůvodnily nemožnost zastavení řízení, navrhoval žalobce vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalovaného, že bylo rozhodnuto dle vůle žalobce je dle žalobce neopodstatněné a zavádějící. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí s návrhem žalobce na zastavení řízení žádným způsobem nevypořádal a tento postup ani nezdůvodnil.

4. Dle žalobce se žalovaný rovněž nedostatečně vypořádal s odvolacími důvody, které směřují do posouzení přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce trval na tom, že prokázal své vazby na Českou republiku, a to zejména vazby rodinné. Dle žalobce z judikatury správních soudů vyplývá, že správní orgány nejsou zbaveny povinnosti posuzovat tyto vazby a dopad, který na ně bude mít případné rozhodnutí o povinnosti cizince vycestovat.
5. Dále žalobce namítal, že není zřejmé, z jakých podkladů dospěl žalovaný k závěru, že odloučení žalobce od rodiny nebude představovat nepřiměřený zásah, neboť rodina již v minulosti odloučena byla v době, kdy žalobce vykonával uložený trest odnětí svobody. Žalobce zdůraznil, že on ani jeho rodinní příslušníci nebyli v rámci žádného výsledku dotazování na to, jaký dopad měl na rodinné vazby pobyt žalobce ve výkonu trestu. Žalovaný tak dle žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí presumuje závěry na základě jakési domněnky, že pokud rodina již jednou rozdělena byla, nebude pro ni představovat problém odloučení další. Naopak dle žalobce z obsahu správního spisu vyplývá, že rodina je na přítomnosti žalobce závislá, neboť se stará o domácnost v době, kdy jeho žena obstarává finance. Rovněž poukázal na skutečnost, že vývoj dětí je na jeho přítomnosti závislý.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že trval na tom, že v rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Rovněž trval na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Trval na tom, že v daném případě byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. Trval na tom, že v předmětném řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami.

Jednání soudu

7. Právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí stojí na neúplně zjištěném skutkovém stavu, a to zejména k posouzení přiměřenosti rozhodnutí a zásahu rozhodnutí do zájmů dětí žalobce. Zdůraznil, že úvahy o zájmu dětí by měly být středobodem takového rozhodnutí. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 24/2017, ve kterém soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dovodil, že i v řízení o povinnosti vycestovat je nutné posuzovat přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života cizince. Tyto skutečnosti v daném případě nebyly dostatečně posouzeny. Zdůraznil, že rozhodnutí je nepřiměřené, neboť v daném konkrétním případě i krátkodobé odloučení žalobce od rodiny bude mít zásadní dopad do jeho rodinných a osobních poměrů. Poukázal na skutečnost, že žalobce v České republice žije již 26 let, má zde manželku a 3 nezletilé děti. V době výkonu trestu žalobce jedno z dětí v souvislosti s odloučením od otce muselo vyhledat psychologickou péči. Matka živí celou rodinu a chodí do práce od 6.00 hod. ráno do 10.00 hod. do večera. Žalobce se v té době stará o děti. Vycestováním žalobce by došlo k zásadnímu narušení majetkových poměrů celé jeho rodiny.

8. Žalovaný se z jednání soudu řádně písemně omluvil.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí od osobního a rodinného života žalobce. Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce i žalovaný jsou zajedno v tom, že i v případě rozhodnutí o povinnosti cizince vycestovat z území je nutné posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do osobního a rodinného života cizince.
11. V prvostupňovém rozhodnutí k této otázce správní orgán prvního stupně obsáhle rozebral vztah žalobce k České republice a jeho míru integrace. Ve vztahu k rodině se zabýval styky žalobce s jeho bratrem. Dále k osobním vztahům na území České republiky správní orgán prvního stupně uvedl: *„Na území nemáte žádné příbuzné, blízké osoby nebo vazby. Správní orgán si je vědom skutečnosti, že každé nucené vycestování cizince do země původu pro něj může znamenat újmu v soukromém životě, ve vašem případě je však přesvědčen, že tato újma na základě výše zmíněných skutečností zcela jistě nemůže být natolik zásadní.“* Přestože správní orgán prvního stupně výslovně vycházel i z výpovědi manželky žalobce a považoval jeho manželku a tři nezletilé děti za účastníky daného řízení, dospěl ke zcela nekorespondujícímu závěru, že žalobce na území České republiky nemá žádné příbuzné, blízké osoby nebo vazby. Tento závěr je v příkrém rozporu s obsahem správního spisu.
12. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalovaný se otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců řádně zabýval, vyslovil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

své závěry a odůvodnil je v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Dále žalovaný k této věci doplnil argumentaci správního orgánu prvního stupně takto: *„Odvolací orgán nikterak nezpochybňuje manželství, avšak je toho názoru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do jejich soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem na následující skutečnosti. Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení byl po dobu 30 měsíců ve vazbě a následně ve výkonu trestu odnětí svobody za trestný čin dle § 299 odst. 2 a 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. K podmíněnému propuštění došlo dne 7. 10. 2019. Po tuto dobu byli manželé odloučení, manželka účastníka řízení byla na finanční zabezpečení rodiny a výchovu dětí odkázána na svou vlastní osobu, a jak je patrné ze spisového materiálu, nemělo toto několikaleté odloučení žádný dopad do rodinného soukromého života účastníků řízení.“* Na tomto místě musí soud zdůraznit, že žalobce nebyl ve vazbě po dobu 30 měsíců ani nebyl po tuto dobu ve vazbě a následně ve výkonu trestu. Dle trestních rozsudků založených ve správním spise byl žalobce odsouzen k výkonu trestu v celkovém trvání 30 měsíců. Do výkonu trestu se mu započítala i doba vazby před rozhodnutím soudu. Z výpovědi žalobce v předmětném řízení, kterou správní orgány nijak nezpochybnil, vyplývá, že žalobce byl ve vazbě jeden rok, následně v lednu 2019 nastoupil k výkonu trestu a 7. 10. 2019 byl z výkonu trestu podmíněčně propuštěn. Z uvedeného vyplývá, že žalobce byl od rodiny z důvodu výkonu trestu odloučen s přestávkou rok a deset měsíců. Tvrzení žalovaného, že žalobce byl 30 měsíců ve vazbě a následně ještě ve výkonu trestu a že toto odloučení bylo několikaleté tak nemá žádnou oporu ve správním spisu. V této skutečnosti soud spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

13. Dále musí soud zdůraznit, že žalobce i jeho manželka ve svých výpovědích v rámci správního řízení zdůrazňovali, že nezletilé děti žalobce k němu mají úzký vztah a špatně by nesly případné odloučení. Oba zmínili skutečnost, že prostřední syn těžce nesl odloučení od žalobce v důsledku jeho výkonu trestu odnětí svobody a musel vyhledat pomoc psychologa. Na tuto skutečnost následně odkazoval i právní zástupce žalobce ve vyjádření k výpovědi manželky žalobce. Na drtivý dopad případného odloučení na psychiku dětí a skutečnost, že jeden ze synů žalobce v důsledku odloučení v souvislosti s výkonem žalobcova trestu odnětí svobody je pod dohledem psychologa, uvedl žalobce i ve svém odvolání. V prvostupňovém ale ani v žalobou napadeném rozhodnutí nebyl žádným způsobem vyhodnocen vliv a dopad případného vycestování žalobce na rodinné vztahy z pohledu jeho nezletilých dětí. Nebyla ani zmíněna skutečnost, že jedno z dětí v má psychické problémy, které mají kořeny v odloučení od otce. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do rodinného života žalobce ve vztahu k jeho dětem nezabývaly. V tomto směru považuje soud žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
14. S ohledem na skutečnost, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, nemohl se zabývat dalšími věcnými námitkami žalobce.
15. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
16. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 12 142 Kč. Tato částka se skládá z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) a účast na jednání soudu dne 25. 1. 2021 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., a z částky odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek.

17. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 25. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)